

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Imitatione Christi

Thomas <von Kempen>

Antverpiae, 1607

De carentia omnis solatij. 9

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48701](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48701)

CAP. IX.

De carentia omnis solatiij.

NON est graue, humanum contemnere solatium, cum adest diuinum. Magnum est, & valde magnum, tam humano quam diuino posse carere solatio: & pro honore Dei, libenter exilium cordis velle sustinere: & in nullo seipsum quaerere, nec ad proprium meritum respicere. Quid magni est, si hilaris sis & deuotus, adueniente gratia? optabilis cunctis haec hora. Satis suauiter equitat, quem gratia Dei portat. Et quid mirum, si onus non sentit: qui portatur ab omnipotente, & ducitur a summo ductore? *Phil. 2.*

2 Libenter habemus aliquid pro solatio, & difficulter homo exiit a seipso. Vicit sanctus martyr Laurentius saeculum, cum suo sacerdote: quia omne, quod in mundo delectabile videbatur, despexit: & summum Dei sacerdotem Sixtum, quem maximè diligebat, pro amore Christi, etiam a se tolli clementer ferebat. Amore igitur creatoris, amorem hominis superauit: & pro humano solatio, diuinum bene-

E 2 placi-

placitum magis elegit. Ita & tu, aliquid necessarium, & dilectum amicum, pro amore Dei disce relinquere. Nec grauer feras, quum ab amico derelictus fueris, sciens, quoniam oportet nos omnes tandem ab inuicem separari.

3 Multum & diu, oportet hominem in seipso certare, antequam discat seipsum plenè superare, & totum affectum suum in Deum trahere. Quando homo stat super seipsum, facilè labitur ad consolationes humanas. Sed verus amator Christi, & studiosus sectator virtutum, non cadit super consolationes, nec quærit tales sensibiles dulcedines: sed magis fortes exercitationes, & pro Christo dueros sustinere labores.

4 Cùm igitur spiritualis à Deo consolatio datur, cum gratiarum actione accipe eam: sed DEI munus intellige esse, non tuum meritum. Noli extolli, noli nimirum gaudere, nec inaniter præsumere: sed esto magis humilior ex dono, cautior quoque & timorator in cunctis actibus tuis: quoniam transibit hora illa, & sequetur tentatio. Quum
ablata

ablata fuerit consolatio non statim desperes : sed cum humilitate & patientia, expecta caelestem visitationem : quoniam potens est Deus amplio- rem tibi redonare cōsolationem . Istud non est nouum, nec alienum viam Dei expertis : quia in magnis Sanctis & in antiquis Prophetis, fuit sæpè talis alterationis modus.

5 Vnde quidam, præfente iam gratia dicebat : Ego dixi in abundantia mea, *Pf. 29.* non mouebor in æternum . Absente verò gratia, quid in se fuerit expertus, adiungit dicens : Auertisti faciem tuam *Ibidem.* à me, & factus sum conturbatus. Inter hæc tamen nequaquam desperat, sed instantius Dominum rogat, & dicit : Ad te Domine clamabo, & ad Deum *Ibidem.* meum deprecabor. Denique orationis suæ fructum reportat, & se exauditum testatur dicens : Audiuit Dominus, & *Ibidem.* misertus est mei : Dominus factus est adiutor meus. Sed in quo ? Conuertisti, *Ibidem.* inquit, plâctum meum in gaudium mihi, & circumdedisti me lætitia. Si sic actum est cum magnis Sanctis, non est desperandum nobis infirmis & pauperibus, si interdum in feruore, & interdum

Ier. 3.

dum in frigiditate sumus: quoniam spiritus venit & recedit, secundum suae beneplacitum voluntatis. Vnde beatus

Iob 7.

Iob ait: Visitas eum diluculo, & subito probas illum.

6 Super quid igitur sperare possum, aut in quo confidere debeo, nisi in sola magna misericordia Dei, & in sola spe gratiae caelestis? Siue enim adsint homines boni, siue deuoti fratres, vel amici fideles; siue libri sancti, vel tractatus pulchri; siue dulcis cantus & hymni; omnia haec modicum iuuant, modicum sapiunt, quando desertus sum à gratia, & in propria paupertate reli-

Luc. 9.

ctus. Tunc non est melius remedium, quam patientia, & abnegatio mei in voluntate DEI.

7 Numquam inueni aliquem tam religiosum & deuotum, qui non habuerit interdum gratiae subtractionem, aut non senserit seruatoris diminutionem. Nullus sanctus fuit tam altè raptus & illuminatus, qui priùs, vel postea, non fuerit tentatus. Non enim dignus est, alta Dei contemplatione, qui pro Deo non est exercitatus aliqua tribulatione. Solet enim sequentis consolationis,

nis, tentatio præcedens esse signum. Nam tentationibus probatis, cælestis promittitur consolatio. Qui vicerit, inquit, dabo ei edere de ligno vitæ. *Apoc. 2.*

8 Datur autem consolatio diuina, vt homo fortior sit, ad sustinendum aduersa. Sequitur etiam têtatio, ne se cleuet de bono. Non dormit diabolus, nec caro adhuc mortua est: ideò non cesses te præparare ad certamen; quia à dextris & à sinistris hostes sunt, qui numquam quiescunt. *1. Pet. 5.*

CAP. X.

De gratitudine, pro gratia Dei.

1 **C**VR quæris quietem, cùm natus sis ad laborem? Pone te ad patientiam magis, quàm ad consolationes: & ad crucem portandam magis, quàm ad lætitiã. Quis enim secularium, non libenter consolationem & lætitiã spiritualem acciperet, si semper obtinere posset? Excedunt enim spirituales consolationes, omnes mundi delicias, & carnis voluptates. Nam omnes deliciæ mundanæ, aut vanæ sunt, aut turpes. Spirituales verò

E 4

deli-